

Τ' ΑΓΚΑΘΑΚΙΑ.

Σ'ε μιᾶς τρανταφυλλιάς κλωνάρι
 Ἄνοιγε ῥόδο μυρωδάτο,
 Ὅλο ζῶν, ὁρῶσι καὶ χάρι...
 Κί' ἀγκάθιχ μυτερὰ γεμάτο.

Τὸ εἶδα—τί ὠραῖο!—σκύβω·
 Μὲ προσοχὴ πολλὴ τὸ κῶβω
 Καὶ μέσ' ἔς τὰ στήθη μου τὸ κρύβω
 Μ' ἀγάπη, μὲ χαρὰ, μὲ φόβο . . .

Τώρα τὰ στήθη κ' ἡ καρδιά μου
 Σὰν ἄνοιξι μοσκοβολοῦνε
 Μὰ τ' ἀγκαθάκια—συμφορὰ μου!—
 Μὲ ἀγκυλώνουν, μὲ πονοῦνε!

Ἀράχνη.

Α. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Λόγοι τέσσαρες

Ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν Καλαμῶν ὁ Νέδων ἐδημοσιεύθησαν ἄρτι τέσσαρες λόγοι Α. Κουμουνδούρου, ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως—μὲ τὴν ἄδειάν σας κύριοι Ζαῖμη, Μεσσινέζη, Δηλιγιάννη καὶ Οἰκονόμη—ἐκφωνηθέντες κατὰ τὴν εἰς Καλάμας πρὸ μικροῦ ἄρξιν του. Τῶν λόγων τούτων δίδομεν περίληψιν χάριν τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν.

Λόγος πρῶτος

Ἐν αὐτῷ ὁ κ. Α. Κουμουνδούρος ἐν πρώτοις εὐχαριστῶν ὅτι τὸν ἔκαμαν μέλος τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου ἀναγγέλλει μετὰ χαρᾶς, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἐφρόντισε πολὺ διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς ἰδιαίτης του πατρίδος καὶ ἰδίως διὰ τὴν σταφίδα καὶ τὰ σύκα καὶ ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ θέσουν δασμὸν ὡς διανοοῦνται. Ὁ λόγος οὗτος δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐμπορικὸς ἢ περὶ σταφίδων καὶ σύκων.

Λόγος δεύτερος

Ὁ λόγος οὗτος πραγματεύεται καὶ δεύτερον περὶ σταφίδος καὶ σύκων βεβαίων συνάμα, ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπέλεια τῆς εἰσαγωγῆς ἐν Γαλλίᾳ, ἐπειδὴ δὲ ἀποτείνεται ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς ἐμπόρους τῆς Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας δύναται νὰ ἐπικληθῇ πρὸς τοὺς ἐμπόρους τῆς Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας.

Λόγος τρίτος

Ὁ λόγος οὗτος εἶνε σπουδαιότατος πάντων, πρῶτον διότι ἔρχεται ὡς ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Δζάνεν, δεύτερον διότι πραγματεύεται περὶ λεπτοῦ ζητήματος ἀφορῶντος αὐτὸν τὸν κ. Κουμουνδούρον. Λέγει δηλαδὴ τὰ ἐξῆς: «Διατὶ ἡ Εὐρώπη πλουτεῖ καὶ εὐδαιμονεῖ; τὸ ἀντικείμενον τοῦτο

ἀπησχόλησε τὴν προσοχὴν μου· ἐπείσθην δὲ ὅτι πηγὴ τοῦ πλοῦτου εἶνε ἡ ἐργασία, ἡ οἰκονομία καὶ ἡ εὐνομία.» Πόσον μᾶς συγκινεῖ ἡ περικοπὴ αὕτη. Φανταζόμεθα τὸν κ. Κουμουνδούρον μετανοοῦντα καὶ γονυπετῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ του, τῶν ἐκλογέων του, ἐξομολογούμενον καὶ λέγοντα μετὰ στεναγμῶν: Ἐπείσθην ὅτι πηγὴ τοῦ πλοῦτου εἶνε ἡ ἐργασία καὶ ὄχι ἡ ὑπαλληλία ἣν ἐπλήθυνα, ἡ οἰκονομία καὶ ὄχι τὰ πετώματα τὰ ὁποῖα ἐπενόησα, ἡ εὐνομία καὶ ὄχι ἡ ἀκαταστασία δι' ἧς πάντοτε ἐπολιτεύθην.» Κατωτέρω ὁ πρῶην πρωθυπουργὸς μετὰ χαρᾶς μετανοοῦντος μνημονεύει τοῦ εὐφόρου κλίματος τῆς Ἑλλάδος καὶ χαίρει διότι ἐπαναβλέπει τοὺς συμπολίτας του. Ὁ μέγας καὶ πολυσήμαντος οὗτος λόγος δύναται νὰ ἐπονομασθῇ γεωργικὸς ἢ περὶ εὐφορίας τῆς γῆς, ἢ ἐξομολογητήριος, ἢ πρὸς Δζάνεν, ἢ ἀντιπετσωματικὸς.

Λόγος τέταρτος

Οὗτος εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος, ἀποτείνεται δὲ πρὸς τοὺς Μεσσηνίους ἀποκλειστικῶς, ἤτοι πρὸς τοὺς συνεπαρχιώτας του. Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶνε εἰς τὸ κατὰ κόρυφον σημεῖον. Φανταζόμεθα τὸν κ. Κουμουνδούρον, ξεσκούφωτον, λησμονοῦντα τὴν κούρασιν, μειδιῶντα καὶ διὰ μυρίων ἐκφράσεων τῆς μορφῆς του βλέποντα συγχρόνως ὅλους τοὺς Μεσσηνίους καὶ λέγοντα: «Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω εἰς τὸν μέγαθυμον καὶ γενναῖον λαὸν τῆς Μεσσηνίας ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀποτελῇ ἐταρχίαν μεζονοῦς Ἑλλάδος, τὸ δὲ μέλλον θὰ εἶνε λαμπρὸν καὶ περιφανές.» Ἀληθῶς τὸ ὕψος τοῦ λόγου αὐτοῦ εἶνε μέγα, ἡ δὲ ἀλήθεια προφητικὴ. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι δὲν ἀρκεῖ πλέον ἡ παρούσα Ἑλλάς διὰ τὴν Μεσσηνίαν ἥτις ἔχει ἀνάγκην μεζονοῦς Ἑλλάδος; Ὁ λόγος οὗτος δύναται νὰ ἐπικληθῇ: **Πρὸς Μεσσηνίους παρηγορητικὸς ἢ περὶ μέλλοντος τῆς Μεσσηνίας.**

Λουκιανός.

ΕΛΠΙΔΑ!

Ἀπόστασα ἐλπίζοντας. Καὶ τώρα ἐν ᾧ θέρροῦσα
 Πῶς ἦρθε μέσ' ἔς τὰ χέρια μου ἡ ἀγάπη ὅπ' ἀγαποῦσα
 Καὶ ἔκλεισα τὰ μύτια μου νὰ ἰδῶ εἰς τῶναιρό μου
 Αὐτὸν τὸν μόνο πόθο μου, τὸ μόνο μυστικόν μου,
 Ἀκούω πάλι μιὰ φωνὴ ποῦ μοῦλεγε ἐλπίδα! . .
 Μὲ τὴ φωνὴ ἐξύπνησα καὶ...δὲν σὲ ξαναεἶδα.

Σφίγξ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ.

Ἄν δὲν κινώμεθα ἡμεῖς; θὰ μᾶς κινήσουν γάλλοι.

Στρατεύματα εἰς τὸ κυρτὸν θαρρεῖτε τῆς παλάμης.
 Καὶ στόλοι ὅτι φύονται;

(Ἐκ τῆς Παραμονῆς)